

Ervaringen USA – deel 3 – gepakt en gezakt.

Het moment van vertrek begint op te schieten. Nu maar duimen dat er geen akelige aanslagen meer zijn in Europa. Het inchecken naar USA is toch al een verhaal apart. En dan nog mét hond.

Aangezien we pas om 17.00 uur vertrekken – rechtstreekse vlucht naar Atlanta (Georgia) met onze eigen KLM kunnen we Harry in ieder geval ‘s morgens nog een beetje moe wandelen en eventueel fietsen. Harry zit namelijk zodra hij ingecheckt is, bijna 17 uur in zijn kennel. Zonder eten en misschien ook wel zonder drinken. Arme boy. Maar Harry wordt vóór de vlucht vertroeteld met licht verteerbaar voedsel. En we rekenen er op dat hij in het KLM Dierenhotel zeker nog een beetje verwerkt zal worden met wat drinken.

Vliegen naar Atlanta

Mijn vorige ervaringen met Airport Atlanta (volgens mij grootste vliegveld ter wereld) zijn niet bijzonder positief. Na aankomst kan het zijn dat je moet aanschuiven in een rij van soms wel 200 passagiers die staan te wachten op de paspoorten controle. En dat gaat schuifelend, voetje voor voetje en kan een paar uur duren! En dan die ongelooflijk strenge douane. 10 vingerafdrukken, paspoort wordt niet bekeken maar bestudeerd! Vervolgens een scan van je iris, even in de camera kijken en vooral niet lachen en grapjes maken. Anders maak je kans op een gratis verblijf !!! op het gesloten circuit van het vliegveld.

Ben je door de douane dan denk je zo... dat hebben we gehad. De lol begint dan pas. Koffers, zoeken en zoeken, wat een vliegveld, lijkt wel een dorp apart.

Eindelijk, daar is ie...je zou je koffer bijna een knuffel geven. Doch er staan een aantal uitermate strenge douane beambten te kijken. Tja, als alleen reizende ben je waarschijnlijk een “gevaar” dus halen ze je uit de rij en koffer open.

In het vliegtuig Douane verklaring ingevuld. Of ik “Food” bij me had, ja een stuk kaas voor mijn gastheer, nou daar is toch niets mee aan de hand. Dus een kruisje gezet bij “No food”.

O jee toch... koffer open en wat ligt daar “De Kaas”. Met een rood hoofd verklaart dat het een vergissing was, excuses aangeboden en pfff het ging goed. Had bijna een boete van \$ 1.500,-- aan mijn broek. Dus volgende keer maken we die fout NOOIT meer.

En dan ben je er nog lang niet, want de koffer gaat weer dicht, verdwijnt op een lopende band en foetsie. Daar sta je dan. Een vliegveld medewerker wees naar een soort trein station. Instappen en meetellen, 6 stops in de trein. Een race door pikdonkere tunnels, bij iedere stop hordes mensen eruit en hordes mensen erin. Het werd voor mij steeds benauwder.

Station 6: uitstappen. Met een roltrap naar boven en wat zie je daar: daglicht.!! Daar beneden speelt alles zich af in donkere ruimtes en tunnels.

En wat te denken: hoe ga ik deze reis onze Harry weer terugvinden...ben blij dat hij dit niet kan lezen. We zijn best wel wat gewend, maar vliegen naar dit immens grote vliegveld doet je af en toe toch wel even naar adem happen.

En of we uiteindelijk Harry teruggevonden hebben, ergens in een ruimte van "Oversized luggage", zal ongetwijfeld in het volgende verslag ter sprake komen!!

Alle voorbereidingen om mee te doen aan de wedstrijden.

Mijn plannen bestonden uit het inschrijven van 2 Huntingtesten in het weekend van 23 en 24 april in Buckhead. Voor zover ik kan zien doen er over 2 dagen ruim 200 retrievers mee. In een Huntingtest wordt (streng) gekeken naar de kwaliteiten van de Retriever in zijn functie als Jachthond. Kleding

voorjagers is uitsluitend camo, groen kan nog net en wordt oogluikend toegestaan. In een wit of b.v. knalrood hemd mag je niet meedoen!!

In de ochtend de proeven op land, enkele en dubbele apporten van levend wild, dat ter plaatse geschoten wordt. Afstanden van ruim 100 meter op moeilijk terrein, hoog gras, ruigtes, tegen hellingen en ga zo maar door. Je krijgt het niet cadeau.

Er wordt in USA **altijd** gekeurd door 2 keurmeesters.

Als je volgens de regels de proeven juist en voldoende hebt afgelegd, wordt je uitgenodigd in de middag mee te doen aan het waterwerk.

Waren je resultaten in de ochtend onvoldoende, dan wordt je voor de middag niet meer afgeroepen!! Ook de middagproeven zijn niet kinderachtig, "live ducks" worden geschoten in vaak moerachtige omgeving met vaak veel en zwaar riet. Echt makkelijk heb ik het nog nooit meegemaakt.

Goede sfeer onderling

Op dit soort proeven staat sportiviteit bovenaan, "Je haalt het of je haalt het niet". Geen 1ste, 2e of 3^e plaatsing, maar wel óf niet geslaagd. Dit komt de onderlinge sportiviteit 100% ten goede. Als een hond mooi werk laat zien, is er vaak een applausje van de collega voorjagers.

Deze keer was het eenvoudig om in te schrijven, Harry – geboren in USA – heeft nog een AKC stamboom nummer. Netjes ingevuld, druk op de knop en ja hoor: we staan op de deelnemers lijst. Betaling in Amerika alleen met credit card.

Heel apart de naam van je hond op een lijst met allemaal Amerikaanse voorjagers te zien verschijnen. En je kunt in een oogopslag zien wie er op deze dagen nog meer meedoet.

Tijd voor trainingen

De plannen zijn om als we geen wedstrijden lopen, te gaan trainen bij:

<http://swamprunretrievers.com/training.php> - Ray Shanks.

<http://www.muddogretrievers.com/#!training/c3k2> - Josh Moorman

en als hoogtepunt een paar trainingen bij te mogen wonen bij de beroemde USA toptrainer voor Fieldtrials Chris Ledford. Wat een eer dat Harry daar op de "heilige gronden" mag meelopen!

Het zal een uitdaging zijn om op die unieke terreinen te mogen trainen. Uitsluitend aangelegd voor het trainen van Jachthonden, landtongen, eilandjes en waar alles nog kan en alles mag. Geen wandelaars, geen mountainbikes, geen loslopende honden, geen angst dat je niet mag knallen met geweren of pistolen, dit is nog voor ons een beetje het "wilde westen".

En uiteraard een top ervaring dit mee te mogen maken.

Henny M. Schoor